

บทที่ 22

ตราบจนขึ้นมานั่งอยู่หลังพวงมาลัยรถยนต์ ชั้นวีเทปกียังไม่อาจ
ขจัดสิ่งที่เผชิญมาออกจากใจ ความคิดสับสนวุ่นวาย ทั้งก่ลัดกลุ้มกับสิ่ง
ที่อดีตคนรักทิ้งท้าย และอ้อมเอมยามคิดถึงเด็กน้อยที่เพิ่งได้ใกล้ชิด

ในชีวิตไม่เคยคิดเลยว่าจะมีอะไรหรือใครที่ทำให้เขาหลงรักแรกพบได้
รุนแรงขนาดนี้

เพียงแค่ประหวัดใจถึงความอบอุ่นของผิวเนื้อและก้วงวานเสียง
แจ่มใส หัวใจเขาก็อ่อนยวบยาบ แทบอดทนรอให้ได้พบกันใหม่อีกไม่ไหว
เขานั่งข้างเข้าตำราเกลียดตัวกินไข่ เกลียดปลาไหลกินน้ำแกงโดยแท้เสีย

เสียงเคาะกระจกดังขึ้นใกล้ๆ ปลุกชายหนุ่มให้ตื่นจากภวังค์ ผินมอง
ด้านข้าง พอเห็นว่าผู้กระทำเป็นใคร ความประหลาดใจก็พาดผ่านดวงตา
สีนิล ตามติดมาด้วยความยินดี รอยยิ้มอ่อนๆ ระบายขึ้นแต้มใบหน้าคมสัน
จัดการลดกระจกลงทักทายหล่อน

"นุช"

"อะ...อาธันว์"

สุทธานุชตอบรับด้วยท่าที่อีกอักซัดเขิน ดวงตาเป็นประกายวาววาม

แต่ฉันว์เทพไม่กล้าคิดเข้าข้างตัวเองว่าหล่อนดูเปล่งปลั่งมีความสุขเพราะได้พบเขา บางทีหล่อนอาจเจอเรื่องดีๆ มาก่อนหน้านี้อีกก็ได้

"ไปไปไม่ว่างถึงมาเดินท่อมๆ อยู่แถวนี้ได้ล่ะ"

"อ้อ...หนูซมาสัมภาษณ์ดีออกเตอร์เจนนี่นี่คะ งานเสร็จเรียบร้อยแล้ว พอดีเห็นอาฉันว์ออกมาขึ้นรถเลยแวะมาทักเสียหน่อย"

คนตอบจงใจข้ามความเป็นจริงระหว่างวรรคที่สองและสามว่า หลังเสร็จสิ้นการสัมภาษณ์หล่อนต้องเดินแกมวิ่งจนขาแทบขวิดเพื่อวกกลับมาที่นี้ให้ทันเขาสอนเสร็จ ตอนแรกแอบใจเหลือคิดเดียวเพราะหมดคาบเรียนมาพักใหญ่ คิดว่าชายหนุ่มหายตัวไปแล้ว กระทั่งเห็นเขานั่งนั่งอยู่บนรถก็ดีใจอย่างบอกไม่ถูก แต่มันต้องมีการไว้ชั้นเชิงกันบ้าง

สุทรหนูๆไม่รู้สักนิดว่าความพยายามคราวนี้สูญเปล่า เพราะชายหนุ่มเพิ่งผลจากคนที่ถูกพาดพิงถึงมาหยกๆ เลยจับไต้คนโกหกหน้าชื่อได้ทันใด

ฉันว์เทพพินิจร่างเพรียวที่หายใจหอบน้อยๆ ผิวเป็นสีเข้มขึ้นเพราะไอแดด มีเหงื่อซึมตามไรผมที่เกาะรอบดวงหน้า ลำคอ รวมทั้งเนื้อตัวบอกรู้ว่าผ่านการใช้แรงงานมาระดับหนึ่ง

นัยน์ตาคมทอแสงอ่อนโยนลงอย่างนึกขำปนเอ็นดูคนมาดเยอะ แต่ก็แอบน่ารักที่อยากพบหน้ากัน

"แล้วมาชวนผมคุยแบบนี้หายโกรธแล้วหรือ"

"ใครบอก" หล่อนเอะอะประท้วงก่อนที่ชายหนุ่มจะคิดเข้าข้างตัวเอง "หนูลตโทษไปให้ครั้งหนึ่ง นี่แค่แวะมาดูลูกหนี้เท่านั้นแหละ"

"อ้อ...นี่หนูจะมาทวงหนี้ผมต่อหรือ"

ฉันว์เทพหยอดเสียงถามแห่ย์เย้า หญิงสาวขบปาก แก้มแดงเรื่ออดถลึงตาดูใส่ไม่ได้

"เรื่องนั้นติดไว้ก่อนเถอะ คราวก่อนที่ไปกินข้าวด้วยกัน อาฉันว์ดูไม่ค่อยดีเลย ตอนนี้อย่างดีแล้วใช่ไหมคะ"

คำถามที่แสดงความเป็นห่วงเป็นใยเด่นชัดในตอนท้ายกระแทกเข้าไป

ในหัวใจอันโดดเดี่ยวของฉันทเทพ

ดูเถิด...คนปากแข็งที่นารักของเขา ทำเป็นปั้นปึ่งเหมือนโกรธเคืองกัน แต่ก็อุตส่าห์เดินมาไกลเพื่อถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ ถ้าการติดหนี้หล่อนทำให้ได้รับน้ำใจไมตรี แม้จะต้องเจอหญิงสาวตามรังควานอีกๆ ให้หัวใจคันคะเยอ ฉันทเทพก็คิดว่าพอทนรับมือต่อไปไหว

"ผมไม่เป็นอะไรแล้ว ขอขอบคุณชุนมาก จริงสิ...เห็นกฎแล้ววารถบ้าน นุชเสียหนึ่งคัน ซ่อมเสร็จหรือยัง"

"ยังเลยคะ วันนี้แม่ก็ยืมรถนุชไปใช้แก้ขัดวันหนึ่งก่อน"

สุทรนุชให้คำตอบตามตรง ไม่เล่นแง่งอนมากเพราะปลื้มที่เขาให้ความสนใจเรื่องราวเกี่ยวกับตัวหล่อน จำได้กระทั่งเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่สลักสำคัญ

"อ้าว แล้วนุชจะกลับบ้านยังไงล่ะ"

"กะว่าจะบิบบคอฟีอให้ขับรถไปส่งคะ"

"ไม่มีคาบเรียนต่อแล้วหรือ"

"ไม่มีแล้วคะ"

หญิงสาวสายหน้าปฏิเสธ ทำท่าอึกอักอึ้ง และรู้สึกคล้ายทำล้นหายไปจากปาก เมื่อชายหนุ่มเสนอตัวขึ้นด้วยน้ำเสียงละมุนละไมดูจเดียวกับดวงตา

"ถ้าฉันเปลี่ยนเป็นผมแทนได้ไหม"

"อะ...อานันต์ไม่ได้มีฐานะอะไรต่อหรือคะ"

"ไม่มีแล้ว เซียนสิครับ"

ไล่เลี่ยกับเสียงบอกล่าว มือใหญ่ก็ปลดล็อกให้สุทรนุชเปิดประตูก้าวขึ้นมาหนึ่งคู่กัน แต่ร่างระหงยังปักหลักอยู่ที่เดิม ตีหน้าปั้นปาก ฉันทเทพแลตามสายตาหล่อนไป เห็นนักศึกษาหลายคนในอาณานิเวศนั้นกำลังจ้องเบ่งมาอย่างสงสัยใคร่รู้ก็พอเข้าใจว่าหญิงสาวมีความรู้สึกนึกคิดยังไง... คงกระตาคกระตือองที่จะขึ้นรถไปกับอาจารย์หนุ่มให้ใครๆ แอบซุบซิบลับหลัง ถึงอึดออดไม่ยอมขยับเขยื้อนตัวเสียที

"ที่นี่...คงไม่ตีมังคะอาธันว์"

"คิดมาก นุชไม่ใช่ลูกศิษย์ผมสักหน่อย"

"ใครที่ไหนเขาจะรู้จักล่ะ"

"เราไม่ได้ไปทำอะไรไม่ตีกันนี่ อย่าคิดเล็กคิดน้อยเลย ถ้ามีเรื่องอะไรตามมาเดี๋ยวผมออกหน้าเคลียร์ให้เอง ทางที่ดีนุชอย่าไปสบตาใครให้เขาจำหน้าได้ รีบขึ้นมาเร็วๆ เถอะ"

ถูกเร่งเร้าอีกครึ่ง สุทรนุชก็หลุกหลิกตา จำพรวดเดียวไปโผล่อยู่ในตำแหน่งที่นั่งคู่คนขับ ซึ่งธันว์เทพก็รีบออกรถไปอย่างทันใจ กระนั้นหล่อนยังชำเลืองเห็นนักศึกษาสาวบางคนทำตาโตแทบพลัดออกมานอกเบ้าผ่านทางกระจกข้าง

หัวใจของสุทรนุชเต้นแรง ยิ่งคิดว่าจะถูกสงสัยในแง่ไหน ผิวหน้าก็กลายเป็นสีชมพูเข้ม ชักพานหมั้นไล่ระคนขวางคนขับที่ยืมรีนรมย์ปรายตามองหล่อนซ้ำๆ ขึ้นมารำไร

...แต่เอาเถอะ ยอมให้หนหนึ่งละกัน ยังไงหน้าตาแบบนี้ก็ยิ่งดูได้มากกว่าครวก่อนที่อมทุกซ์เหมือนแบกโลกทั้งใบไว้บนบ่าล่ะ...

ทว่าแค่นั้นยังไม่เพียงพอในความรู้สึกของสุทรนุช...ยังอยากเห็นเขาเบิกบานมากยิ่งขึ้นกว่านี้ หญิงสาวจึงงัดมุขเด็ดออกมาหยอดใส่

"อาธันว์"

"อะไรครับ"

"อุตุสำหิซัปรถมาส่งถือว่าพอมีความดีความชอบ นุชใจดี...ลดโทษให้อีกสิบเปอร์เซ็นต์"

และเสียงหัวเราะก้องห้องโดยสารก็ทำให้สุทรนุชคิดว่าคุ่มคำที่ยอมลงให้เขาบ้าง โดยที่หญิงสาวไม่รู้สักนิดว่าได้กลายเป็นผู้มีเวทมนตร์ในความรู้สึกของอีกฝ่าย คำที่สามารถช่วยให้เขายิ้มกว้างและหัวเราะเต็มเสียงได้เป็นครั้งแรกในรอบเดือนเลยทีเดียว

ในยามบ่ายแก่ๆ ที่แดดยังแผดเปรี้ยง บ้านของสองสาวฝาแฝดมี

บรรยากาศเงียบสงบไม่แพ้บ้านหลังอื่นที่อยู่ในละแวกเดียวกัน ซึ่งตรงข้ามกับสภาพจิตใจของชายหนุ่มที่ซบรอมมาเยือนลิบลิบ

หลายวันมานี้พีรวัดแวะเวียนมาที่นี้เช่นเคย แต่ความรู้สึกที่ได้รับกลับแตกต่างจากครั้งก่อนๆ จนเขาอยากคิดว่าสมาชิกในบ้านหลังนี้ต่างหากที่แปรปรวน ไม่คงที่ เริ่มจากสุทรนุชที่จู่ๆ ก็พลิกกลับเป็นคนอารมณ์ดี สดชื่นแจ่มใส นำคบหาสมาคมด้วยอีกครั้ง กรณีนี้ถือว่าเป็นเรื่องดีกว่าให้หล่อนทำหน้าตมูม ตาขวาง พร้อมจะจับทุกคนไม่เลือกหน้า

ส่วนสุทรดาที่เคยสงบเสงี่ยม กุสีกุจจอต้อนรับและเอาใจใส่ผู้มาเยือนอย่างเขาทุกครั้งกลับวางตัวห่างเหิน หลบหน้าหลบตา เหมือนวิญญูณณ์ผีประจำเดือนมาไม่ปกติได้ย้ายจากแผ่นดินองไปสิงสู่ร่างแฝดพี่แทน

จริงอยู่...เขาเคยทำผิด ตูถูกตมูหมิ่นหล่อนไปพะเรอเกวียน แต่หลังจากปรับความเข้าใจกันลุล่วง สัมพันธภาพระหว่างเขากับหล่อนก็เริ่มดีขึ้น

สารภาพว่าในระยะหลังเขามาที่นี้เพราะหล่อนเป็นหลัก เขาชอบความรู้สึกผ่อนคลายสบายๆ ยามได้อยู่ด้วยกัน สนทนาเรื่อยเปื่อย มีสาระบ้างไร้สาระบ้าง และค่อนข้างเชื่อมั่นว่าหล่อนเองก็มีความรู้สึกแบบเดียวกันถึงต้อนรับขับสู้ด้วยดีมาตลอด

จนกระทั่งเจ้ากรกฎขึ้นมาจากใต้...พฤติกรรมของหญิงสาวก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง

สุทรดาไม่ยอมสูงส่งกับเขา พุดคุ้ยน้อยคำอย่างกับกลายร่างเป็นนางพิกุลทอง กลัวอ้าปากสักนิดแล้วดอกพิกุลสูงค่าในยุคนั้นมันแพงจะร่วง แต่กับเจ้าปู่เสฉนวนอย่างกรกฎละก็...จีจ๋า พุดคุ้ยหัวเราะคิกคักอย่างกับเป็น 'คนรัก' กัน

พีรวัดคิดถึงคำนั้นแล้วก็ซึกของขึ้น หงุดหงิดงุ่นง่านแสนสาหัสแทบทุกวันเขาจะต้องได้ยินไฉ่ญาติตัวแสบพุดถึง 'ดา' สารพัด 'พี พรุ่งนี้ฉันมีนัดไปดูหนังรอบบ่ายกับดาดละ รสนิยมเธอใกล้เคียงกับฉันเลยอะ'

...เฮอะ...มาท้าวอด จะไปก็ไปสิ ได้เด็ดด้วยเงินไม่ก็ร้อยย่ำมาคุยเลย

ไม่เห็นหน้าอีกสักกนิດ!...

‘วันนี้ฉันพาตาไปดูภาพเขียนที่แกลลอรีมาละพี ดาตาถึงมาก เจ้าหน้าที่
ยังบอกเลยว่าภาพที่ดาตาจิตใจนะมีแต่คนแย่งกันประมูล ได้ราคาดีที่สุด
เลยด้วย’

...แหล่งละ มีตั้งสี่ตา พลังจักษุประสาทเพิ่มขึ้นตั้งเท่าตัว แต่ไม่แน่...
คนอย่างยัยครีอาจจะไปยื่นตุ่มๆ แล้วเจอแจ็กพอตให้หน้าบานพอดีก็ได้...
แต่ที่มันทำเอาเขาจนสุดๆ ก็คือ...

‘อ้อ พี ฉันนัดตาไว้ว่าจะไปปรับกลับจากมหา’ลัยและจะแวะไปทาน
อาหารค่ำด้วยกัน ยังไงก็ขอยืมรถใช้ต่อจนกว่าจะกลับได้เลยนะ’

...ทำไมต้องจงใจเอารถเขาไปสถานความรักด้วยวะ?...

ตัวเขาเหนื่อยแล้งน้ำใจ แต่คุณภรรณีกลับเออวยตามหลานชาย
คนโปรด เห็นดีเห็นงามกับการที่มันจะ ‘จีบ’ ยัยครี เรียกว่าเป็นกองเชียร์
ตัวงเลยก็ว่าได้

‘พี เราอยู่บ้านสักวันจะเป็นไร ถ้าจะออกไปข้างนอก เราเอารถแม่
ไปใช้แทนก็ได้’

‘โหย แม่ นั่นมันรถผมนะ เรื่องอะไรจะยอมให้เจ้ากฏเอาไปทำไก่
แล้วตัวผมต้องยอมแก่ล่ะ’

‘ปากเธอ รถแม่มีสกุลนะยะ’

เธอร่าพลางใช้เล็บยาวๆ เหน็บเนื้อเขาจนนิ้วหน้าเหยเก ต้องดีดตัว
ออกห่างจากรัศมีมือของเธอก่อนไววายต่อ

‘รถของแม่ มองดูปุ๊บก็รู้ว่าผู้หญิงใช้ ขนาดเจ้ากฏมันยังไม่เอาเลย
ผมก็ไม่เอาด้วยหรอก ความจริงรถบ้านเราก็มียี่ตั้งหลายคัน ทำไมมันต้อง
มายุ่งกับรถผมด้วยล่ะ’

‘ก็รถคันอื่นมันดูเป็นผู้ใหญ่ไปนิด มีแต่รถพีนี่แหละที่เข้าท่า เหมาะกับ
การขับไปรับส่งสาวที่สุด พีเป็นพ่้ายกฏ ยอมให้ห้องหน่อยเถอะนะ’

เธอหยิบยกแม่่น้ำทั้งห้ามาเอ่ยอ้าง ทำได้ถึงขนาดหยิบยกฐานะ ‘พี’
ที่เกิดก่อนแค่ปีเดียวมาอุดปากเขา กำกับด้วยสายตาเผด็จศึกไม่ให้โต้แย้ง

เข้าข้างกรกฎเสียจนเขาอยากนี่กว่ามันเป็นลูกจริงๆ ของเธอ ส่วนเขาเป็นเพียง 'ลูกอิจฉา' ได้แต่เก็บความคับข้องซุ่นเคืองไว้จนใกล้จะระเบิดตูมวันนี้สบโอกาสงามอย่างไม่คาดฝัน เพราะสุทธนุชยังไม่กลับจากมหาวิทยาลัย ส่วนตัวสุทธดาไม่มีเรียนในคาบบ่าย และเจ้ากรกฎก็ติดธุระสำคัญ กว่าที่จะแวะมาหาหญิงสาวได้ก็น่าจะย่ำค่ำ จึงนับว่าเป็นช่วงที่เหมาะสมที่สุดต่อการจับตัวสุทธดาตามาพูดกันให้รู้เรื่องว่าเป็นบ๊วยอะไร ทำไม่ถึงปฏิบัติต่อเขาแบบนี้!

บนโต๊ะอาหารภายในห้องครัวเคลื่อนด้วยภาชนะหลายขนาดที่ใส่เครื่องปรุงต่างๆ ในการทำเปาะเปี๊ยะทอด เนื่องจากวันก่อนสุทธนุชอยากกินมากขนาดวานให้แม่บ้านซื้อเข้ามาตั้งโต๊ะ พอได้ชิมแล้วก็บ่นอุบแคงกับคุณสิริว่าไม่อร่อย ต่างส่งสายตาปรอยออดอ้อนมาทางหล่อน มองแวบเดียวก็รู้ว่าแผ่นดิน้องต้องการอะไร สุทธดาเห็นว่าพอมีเวลาว่างในวันนี้เลยรับอาสาว่าจะทำให้

หญิงสาวเพิ่งผสมไข่เปาะเปี๊ยะเสร็จ เตรียมแบ่งแผ่นเล็กออกมาห่อให้เป็นรูปเป็นร่าง ชะงักเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงไอคอกแค้นนำมาก่อนใบหน้าซีดเขียวของเด็กสาวซึ่งรับหน้าที่อยู่บ้านเป็นเพื่อนหล่อน ส่วนคุณสิริไปประชุมสมาคม และป้าสายกับน้ำเดือนก็ไปจ่ายตลาดซื้อของกินของใช้เข้าบ้านตามใบสั่ง

"อ้าว แหวน เป็นใช้ทำไมไม่ไปนอน ลูกขึ้นมาทำไม บอกแล้วไงว่าของแค่นี้ฉันทำคนเดียวได้ เดี่ยวเราก็ก้อโรครมาติดฉันหรอก"

สุทธดาออกปากทักทายแถมต่อว่าอย่างเป็นห่วง เด็กรับใช้ทำหน้าที่ม่อย ก่อนชี้แจงให้นายสาวรับรู้ด้วยน้ำเสียงที่เคঁนออกจากลำคอแห้งผาก

"คุณพี่วิธมาคะ แหวนได้ยินเสียงแตรรถแว่วๆ เลยลุกไปเปิดประตูให้ แหวนบอกแล้วว่าคุณนุชยังไม่กลับ คุณพี่บอกว่าไม่เป็นไรและให้เชิญคุณตามมาพบแทนหน่อย แหวนเลยเข้ามารายงานคุณคะ"

หญิงสาวนั่งอึ้ง มือที่จับช้อนตักไข่มาวางบนแผ่นแบ่งเปาะเปี๊ยะ

อ่อนแรงลง ต้องกลักร้ากลิ่นความรู้สึกเจ็บแปลบที่เล่นขึ้นมา บอกอย่าง
ไฉนดียีนร้ายว่า

"ไปบอกเขาว่าฉันไม่ค่อยสบาย ไม่อยากรับแขก"

"อ้าว แต่คุณดาก็สบายดีนี่คะ หนูต่างหากที่ป่วย"

เด็กแหวนโพล่งแย้งตามความจริงเลยได้รับดวงตาเขียวขี้ตเป็นรางวัล
ทำเอานงสงสัยหนักกว่าเดิมว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะนายสาวรายนี้ไม่ใช่
คนลมเพลมพัด ชอบทำอะไรตามอารมณ์ ถ้าเป็นสุทรชุกก็ว่าไปอย่าง

"ตอนนี้ฉันเริ่มติดโรคเธอมาแล้วมั้ง"

"ตะ...แต่ว่า"

"อย่าซึกไซ้อะไรนักเลยนะ วันนี้ฉันไม่มีอารมณ์อยากพบใครหน้าไหน
ทั้งนั้น ถ้าเขาจะมาพบหนูก็ให้เขาออกไปเรื่อยๆ แล้วกัน แหวนเอาเครื่องดื่ม
กับของว่างไปให้เขาและบอกตามที่ฉันพูดแต่แรกก็พอ"

"คะ...คะ"

เด็กรับใช้รับคำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่งด้วยท่าที่เงอะงะ หยิบน้ำเปล่ากับ
วุ้นผลไม้ออกมาจากตู้เย็น จัดใส่ถาดนำไปต้อนรับแขก และปล่อยให้
นายสาวอยู่ตามลำพังอีกครั้ง

หญิงสาวพยายามสงบจิตสงบใจ ม้วนแผ่นเปาะเปี๊ยะเป็นทรงกระบอก
เรื่อยๆ พับหัวท้ายให้แน่นหนา เตรียมไว้หย่อนลงกระทะทอดให้สุกใน
ภายหลัง

หลายวันมานี้หล่อนเพียรหลบหน้าพี่รวิศเหมือนคนติดยาแล้วมึน
จะ 'หักดิบ' คิดว่าถ้าไม่ปล่อยให้ชายหนุ่มเข้าใกล้ ไม่ได้พบเจอกัน รวมทั้ง
ไม่ได้พูดคุยวิสาสะกันอย่างมีมิตรจิตน่าจะช่วยให้จิตใจได้ง่ายขึ้น แต่กลับ
สร้างความทรมานทรมายเร้นลึกเสมอ

สุทรดาไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไม่คิดถึงเขา

ทุกคราที่กวาดตามองห้องครัว ภาพผู้ช่วย (วุ้น) ก็จะผุดขึ้นมา
ถึงแม้ชายหนุ่มจะทำอะไรไม่ค่อยได้เรื่อง ถนัดแต่สร้างปัญหา ก่อกวนความ
สงบสุข แต่พอมีเขาเกาะเกาะอยู่ในห้อง ส่งเสียงถามหรือไม่ก็บ่นอุปสรรค

การทำอาหารว่างก็ให้รสชาติสนุกสนานไปอีกแบบ ไม่เสียบเหงาอ้างว้างเหมือนตอนนี่...

หญิงสาวทอดถอนใจปลงสังเวชตัวเอง

...ยัยดา เธอมันบ้าแท้ๆ เชียว คนดีๆ มีก็ไม่รู้จักรัก ดันไปปักจิตปักใจกับผู้ชายไม่เอาถ่าน แถมยังมีเจ้าของเป็นคนใกล้ตัวอีก ไม่ว่ายังไงก็ต้องหยุดได้แล้ว ยัยดาเอ๊ย...

ลู่ซุทธาลงมือห่อเปาะเปี๊ยะต่อไปไม่ได้ก็ขึ้นก็ต้องหยุดมือลงกะทันหัน หัวใจเต้นแรงขึ้นเพราะเสียงย่าผีเท้าตรงมาทางนี้ โดยมีเสียงเอะอะของเด็กแหวนไล่หลังมาติดๆ

"เดี๋ยวค่ะคุณพี่รวส จะไปไหน วันนี้คุณดาไม่อยากพบใครนะค่ะ"

"ฉันรู้แล้ว เธอบอกว่าคุณดาไม่สบาย อยากพักผ่อน กำลังหลับสนิทและไม่อนุญาตให้ใครปลุกทั้งนั้น"

ชายหนุ่มทบทวนให้อย่างชด้อยชดคำ วินาทีถัดมาก็ปรากฏกายขึ้นในคลองจักขุของคนที่กำลังครอบครองห้องครัว ต่างสบตากันแฉับหนึ่ง และจุดยิ้มเยาะก็ปรากฏขึ้นตรงมุมปากของฝ่ายชาย

ร่างสูงขยับไปยืนอิงกรอบประตูที่เปิดทิ้งไว้เพื่อถ่ายเทอากาศ ยกสองมือขึ้นกอดดอก พักพืดให้เด็กรีบใช้ที่กระหืดกระหอบตามมาให้มองภาพในห้องเป็นเพื่อนกัน

"นี่เธอคนไม่สบายของเธอ นั่งหลับในคาห้องครัวพร้อมของกินเต็มโต๊ะเลย"

เด็กแหวนยิ้มแห้งๆ มองสองหนุ่มสาวสลับกันอย่างลำบากใจ คนหนึ่งตีหน้าค้อย่างกับไปกินรังแตนมาเต็มคราบ ส่วนอีกคนก็เฉยเมยเสียจนอ่านความรู้สึกไม่ออก สุดท้ายก็เลือกหันไปฟุ้งแกมออกตัวกับนายสาวก่อนจะโดนดู

"หนูบอกตามที่คุณดาสั่งแล้วนะค่ะ แต่คุณพี่ไม่ฟัง เดินเข้ามาเลยค่ะ"

"ไม่เป็นไร ทำทางคุณพี่คงจะมีธุระกับฉันจริงๆ เดี่ยวฉันรีบแขกเองแหวนไปนอนพักผ่อนเถอะ"

หญิงสาวตัดบท ซึ่งอีกฝ่ายก็รู้หน้าที่ดีพอจะรีบกระทำตามโดยไม่มีข้อโต้แย้ง ปล่อยให้หล่อนเผชิญหน้ากับอาการคันตุ่มตามลำพัง

คล้อยหลังเดี๋ยบบี้ใช้ที่เดินตัวลีบจากไป พีรวัสก็ไม่พูดพร่ำทำเพลงอะไร เดินต่อมๆ เข้ามาดึงเก้าอี้ตรงข้ามกับสุทธดาออกมา ทั้งร่างลงนั่งพิงพนัก วางมาดเหมือนเจ้านายกำลังจะพิพากษาความผิดของทาสสาว ใช้สายตาคมดุดจับจ้องตรงๆ จนหญิงสาวชักอึดอัด ต้องเสหยิบผ้ามาเช็ดมือไม่ให้สะอาดพลาตตั้งคำถามขึ้นว่า

"คุณพีมีธุระอะไรกับดาหรือคะ"

"เดี๋ยวนี้ต้องมีธุระเธอถึงจะพบคุณสุทธดาได้"

ชายหนุ่มยิ้มเยาะเย้ยๆ ทั้งน้ำเสียงและสีหน้าแววตา หญิงสาวถอนใจอย่างเอือมระอา

"ดาไม่เอายกมีเรื่องทะเลาะกับคุณพีนะคะ มีธุระอะไรคุณพีก็พูดมาเลยดีกว่า"

"เธอกำลังทำอะไรของเธออยู่"

ในเมื่อหล่อนกล้าขอ เขาก็กล้ามอบให้ด้วยการยิงคำถามตรงประเด็นฉับไว มุ่งมั่นจะชักใช้ไล่เสียงความจริงในใจหล่อนออกมาให้หมดเบเลือกแต่อาการขมวดคิ้วฉงนและคำตอบที่อ้อๆ ที่ออกมาจากปากหญิงสาวก็ทำเอาเขาแทบอยากลุกขึ้นล้มโต๊ะ หรือไม่ก็เหวี่ยงจานตรงหน้าไปทุกทิศทางเพื่อระบายอารมณ์หงุดหงิดลึกตั้ง

"ดากำลังทำเปาะเปี๊ยะทอดค่ะ"

"ไม่ใช่! นี่จะกวนโมโหกันใช่ไหม!"

พีรวัสเอ็ดเสียงขรม สุทธดาตัวแข็ง ขบปากเข้าหากันอย่างน้อยใจคิดว่าเขาต่างหากที่มีความประพุดินารังเกียจเช่นนั้น จู่ๆ ก็โผล่มาหน้าตาอึ้งมึงทึ่ง ตั้งคำถามที่มองเห็นคำตอบอยู่หนโ่ ครั้นออกสู่ที่ช่วยระบุมเนญให้ตรงๆ กลับถูกว่ากแพ้ยและโดนกล่าวหาอีก ช่างมีนิสัยจ้องจะหาเรื่องกันชัดๆ